

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 29 sierpnia 2016 roku (data prezentaty) powód L. J. wniósł o zapłatę na jego rzecz kwoty 30.000,00 złotych od pozwanego (...) spółki akcyjnej z siedzibą w W. tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Nadto powód wniósł o zasądzenie na jego rzecz od pozwanego kosztów procesu.

Uzasadniając swoje żądanie powód wskazał, że w dniu 11 lipca 2003 r. zawarł z pozwanym umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) na używanie usługi telefonicznej danego numeru telefonicznego. Zdaniem powoda pozwany nie wywiązał się ze swoich zobowiązań, naruszając przedmiotową umowę poprzez odcięcie sygnału telekomunikacyjnego w dniu 8 stycznia 2014 r. W dniu 31 grudnia 2013 r. powód dokonał ostatniej płatności za usługę, jednak pomimo tego pozwany zerwał umowę poprzez wyłączenie telefonu uzasadniając tą decyzję nie uiszczeniem rachunków za usługę telefoniczną. Następnie pozwany dokonał wpisu powoda jako dłużnika w rejestrach: Krajowy Rejestr Długów, (...) S.A., Rejestr Dłużników (...) S.A. Nadto powód znalazł się także na czarnej liście M./Era. Powód wskazał również, że pozwany w dniu 14 listopada 2014 r. wystąpił przeciwko niemu z pozwem o zapłatę z tytułu nieopłacania rachunków z umowy telekomunikacyjnej, jednak finalnie powództwo to wyrokiem z dnia 30 listopada 2014 roku zostało oddalone. Pismem z dnia 3 grudnia 2015 roku powód zwracał się pisemnie do (...) S.A. z siedzibą w W. o skreślenie go z listy dłużników oraz o ściągnięcie go z czarnej listy w sieci T-M./Era. Ponowił żądanie pismem z dnia 7 stycznia 2016 roku. Pismem z dnia 11 stycznia 2016 roku pozwany przesłał odpowiedź, że nie dysponuje orzeczeniem Sądu oddalającym powództwo a tym samym nie ma podstaw do usunięcia wpisu o niesolidności płatniczej. Dopiero pismem z dnia 14 stycznia 2016 r. przesłano powodowi informację, że jego dane zostały usunięte z rejestru (...). Następnie powód kierował do pozwanego dalsze pisma. Na pismo z dnia 19 lutego 2016 roku w sprawie usunięcia informacji o niesolidności płatniczej pozwany nie udzielił odpowiedzi.

W ocenie powoda, działanie pozwanego w postaci wpisania powoda na listę dłużników w momencie, gdy dłużnikiem nie był było bezprawne i spowodowało, że powód nie mógł funkcjonować w obszarze społeczno-obyczajowym, w szczególności nie miał dostępu do komunikacji telefonicznej, nie mógł prowadzić interesów finansowych z uwagi na wpis, który blokował dokonywanie czynnego funkcjonowania społecznego oraz w środowiskach rodzinnych, nie mógł zaciągać pożyczek, czy dokonywać zakupów na raty. Przede wszystkim jednak był on traktowany jako osoba niepożądana w gronie biznesu, niewiarygodna i nierzetelna, a nawet jak złodziej. Takie działanie, w ocenie powoda, naruszyło jego dobra osobiste w szczególności takie jak godność, cześć, dobre imię, pozycja zawodowa oraz prestiż. Wskazał, że żądana kwota 30.000 złotych zadośćuczynienia jest kwotą adekwatną do doznanej przez niego krzywdy, gdyż działania pozwanego miały charakter obraźliwy, ordynarny i obniżający morale powoda.

(pozew – k. 2-5)

W odpowiedzi na pozew (...) S.A. z siedzibą w W. wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

Zdaniem pozwanego wpisanie powoda na listę dłużników do (...) było w pełni uzasadnione z uwagi na rozwiązanie przez powoda umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...) z dnia 11 lipca 2003 r. z powodu zaległości w płatnościach oraz z uwagi na wystąpienie przez pozwanego przeciwko powodowi jako dłużnikowi na drogę sądową, kierując przeciwko niemu dwa pozwy o zapłatę. Jednak natychmiast po przesłaniu mu przez powoda pisma z dnia 7 stycznia 2016 roku zawierającego treść wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dnia 30 listopada 2015 r. oddalającego powództwo, już w dniu 14 stycznia 2016 r. informacja o niesolidności płatniczej powoda została usunięta z rejestru (...), o czym pozwany poinformował powoda. W ocenie pozwanego jego zachowanie wypełnia przesłanki z art. 29 pkt 2 ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 r. o udostępnianiu informacji gospodarczych i wymianie danych gospodarczych, bowiem pozwany wystąpił do biura, któremu przekazał dane o zobowiązaniu powoda o usunięcie informacji dotyczących powoda w (...) w terminie 14 dni od dnia powzięcia informacji o nieistnieniu

zobowiązania, tj. licząc od dnia otrzymania wyroku Sądu Rejonowego Lublin-Z. w L. oddalającego powództwo. Tym samym nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda gdyż pozwany wykreślając dane z rejestrów (...) / BIK działał w terminach zgodnych z powyższą ustawą. Pozwany przyznał, że w dniu 15 lutego 2016 r. omyłkowo zostało wysłane do powoda drugie, całkowicie bezprzedmiotowe pismo, informujące o braku podstaw do wycofania danych powoda z (...) wobec braku wyroku. Podkreślił natomiast, że w dniu 14 stycznia 2016 r., natychmiast po uzyskaniu informacji o treści wyroku, dane powoda z tego rejestru zostały usunięte. Zdaniem pozwanego w niniejszej sprawie nie doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda, a zatem brak jest jakichkolwiek podstaw do domagania się przyznania przez powoda kwoty zadośćuczynienia. Pozwany wskazał również, że powód nie przedstawił żadnych dowodów na okoliczność problemów z funkcjonowaniem w obszarze społeczno-obyczajowym. Nie przedłożył żadnych dokumentów świadczących o ewentualnej odmowie uzyskania np. kredytu, odmowie dostępu do usług telekomunikacyjnych, czy prowadzenia interesów finansowych.

(odpowiedź na pozew – k. 35-40)

Postanowieniem z dnia 25 listopada 2016 r. wydanym w sprawie o sygn. akt I C 633/16 Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie stwierdził swoją niewłaściwość miejscową i sprawę przekazał według właściwości Sądowi Rejonowemu dla Warszawy-Mokotowa w W..

(postanowienie o przekazaniu – k. 53)

W piśmie procesowym z dnia 5 listopada 2018 roku (data prezentaty) powód wskazał, że bezprawne wpisanie go na listę dłużników spowodowało, że nie miał on dostępu do usługi telefonu i wszelkiego rodzaju komunikacji telefonicznej. Pomimo kilkukrotnego podejmowania prób zawarcia umowy o na usługi telekomunikacyjne , w dniach 19 maja 2015 roku, 24 października 2015 roku, 7 stycznia 2016 roku , 23 stycznia 2016 roku i 30 stycznia 2016 roku spotkał się z odmową z uwagi na figurowanie jako dłużnik w rejestrach . Nadto wskazał, że nie mógł zakupić żadnego towaru na raty a procedura sprawdzania jego wiarygodności i następnie odmowa podpisania umowy zapadała ustnie. Nadto wskazał, że w lutym 2015 roku (w piśmie zawarto błędną datę 2016 roku, co przyznał powód w czasie przesłuchania na rozprawie) nie mógł kupić na raty drukarki w sieci sklepów (...) oraz w sieci Centrum Handlowe im (...) w L.. Powyższe zламаło jego psychikę.

(pismo k. 102-103)

Pismem złożonym na rozprawie w dniu 14 lutego 2019 r. powód wniósł o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kosztów związanych z przyjazdem do Sądu Rejonowego dla Warszawy-Mokotowa w W..

(pismo procesowego powoda z dn. 14.02.2019 r. – k. 116)

Do zamknięcia rozprawy w dniu 14 lutego 2019 r. strony podtrzymywały dotychczasowe stanowiska w sprawie.

(protokół rozprawy z dn. 14.02.2019 r. – k. 124-125v.)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 11 lipca 2003 r. powód L. J. zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w W. (Era – poprzednik prawny pozwanego (...) S.A. z siedzibą w W.) umowę nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

(**dowód:** umowa o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 20 akt VIII C 551/15)

W dniu 20 kwietnia 2013 r. w ramach oferty powoda umożliwiającej nabycie urządzenia telekomunikacyjnego w nierozzerwalnym związku z umową nr (...) o świadczenie usług telekomunikacyjnych, L. J. jako kupujący zawarł umowę sprzedaży na raty urządzenia telekomunikacyjnego i na podstawie tej umowy nabył własność tego urządzenia, które zostało mu wydane przy jej zawarciu. Jednocześnie powód zobowiązał się do zapłaty ceny urządzenia w miesięcznych ratach, z zastrzeżeniem wpłaty pierwszej raty przy zawarciu ww. umowy sprzedaży. Kolejne raty miały

być płacone przez powoda w kwotach i terminach określonych w doręczonym powodowi harmonogramie spłaty rat. Nadto pozwany przy zawarciu umowy zastrzegł na piśmie natychmiastową wymagalność pozostałej do zapłaty ceny w przypadku zwłoki L. J. z zapłatą rat.

(**dowody:** aneks do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 21-24v. akt VIII C 551/15; Warunki Oferty Promocyjnej – k. 25-31v. akt VIII C 551/15; Regulamin Świadczenia Usług (...) na rzecz Abonentów T-M. – k. 32-35v. akt VIII C 551/15; Harmonogram spłaty rat – k. 36 akt VIII C 551/15)

Powodowi L. J. została uruchomiona opcja odbierania płatnych wiadomości tekstowych. Uruchomienie tej „usługi” spowodowało podwyższenie rachunków na numerze telefonu komórkowego 608 465 132. Powód udał się do salonu (...) celem wyjaśnienia zawyżonych rachunków i wówczas powziął on wiedzę o płatnych wiadomościach SMS. W dniu 19 listopada 2013 r. usługa ta została wyłączona przez obsługującego wówczas powoda pracownika (...) S.A. z siedzibą w W.. Kolejnego dnia powód złożył pisemną reklamację do pozwanego, w której poinformował m.in., że będzie on opłacał rachunki zgodnie z treścią umowy i w kwotach wynikających z harmonogramu spłat jak również wskazał, że nie wyrażał zgody na uruchomienie usługi płatnych wiadomości tekstowych. W odpowiedzi na reklamację pozwany wyjaśnił, że usługa płatnych wiadomości tekstowych została aktywowana 13 września 2013 r. ok. godz. 21:50 poprzez wpisanie na odpowiednich stronach internetowych otrzymanych SMS-ami kodów, wobec czego pozwany miał prawo pobierać dodatkowe opłaty za jedną wiadomość SMS w kwocie 6,15 zł brutto. Powód otrzymywał płatne w takiej wysokości 3 (...) tygodniowo.

(częściowo bezsporne, nadto **dowody:** reklamacja złożona w dniu 20.11.2013 r. – k. 64 akt VIII C 551/15; odpowiedź na reklamację – k. 65 akt VIII C 551/15)

Pismem datowanym na dzień 11 kwietnia 2014 r. pozwany (...) S.A. z siedzibą w W. poinformował powoda o braku wpłaty 180 zł z tytułu rat w związku z nabyciem przez powoda urządzenia telekomunikacyjnego. Jednocześnie, kolejnym pismem z tej samej daty (jak również z dnia 25 marca 2014 r.), pozwany poinformował powoda, iż w przypadku braku spłaty łącznej kwoty zobowiązań wobec niego, operator ten będzie uprawniony do przekazania bez dalszych ostrzeżeń informacji o niesolidności płatniczej do biur informacji gospodarczej: Krajowego Rejestru Długów (...) S.A. z siedzibą we W., (...) S.A. z siedzibą w W. oraz do Rejestru Dłużników (...) S.A. z siedzibą w W.. Poinformował również, że usunięcie danych o zadłużeniu z (...) będzie możliwe dopiero po spłacie pełnej kwoty zadłużenia wraz z odsetkami z tytułu wszystkich zawartych umów.

(**dowody:** pismo (...) S.A. z dn. 25.03.2014 r. – k. 108 i 109 akt VIII C 551/15; pisma (...) S.A. z dn. 11.04.2014 r. – k. 38 oraz 39 wraz z zestawieniem nieopłaconych rat – k. 40 akt VIII C 551/15)

Pismem z dnia 25 marca 2014 r. pozwany poinformował powoda, że wypowiedział zawartą z nim umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych oraz że rozwiązanie przedmiotowej umowy nastąpi ze skutkiem na koniec 4 kwietnia 2014 r.

(**dowód:** wypowiedzenie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych – k. 110 akt VIII C 551/15)

Z uwagi na nieuiszczenie należności wynikającej z zawartej umowy powód został wpisany do rejestrów (...) a także na tzw. czarną listę dłużników operatorów telekomunikacyjnych, która umożliwiała wymianę między operatorami informacji na temat niesolidnych dłużników. Wpis do rejestru został określony adnotacją „sporne”.

(okoliczność bezsporna, zeznania świadka J. R. k. 124v, zeznania powoda k. 1224-125, nagranie rozprawy k. 126)

Pozwem z dnia 14 listopada 2014 r. wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od L. J. kwoty 245,89 zł tytułem niespłaconych rat w związku z opisanym powyżej, a zawartym pomiędzy stronami niniejszego procesu aneksem do umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Drugim pozwem z tej samej daty powód (...) S.A. z siedzibą w W. domagał się zasądzenia od pozwanego L. J. kwoty

1234,13 zł tytułem niezapłaconych należności wynikających z umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych nr (...). Sprawy te zostały połączone do wspólnego rozpoznania.

(okoliczność bezsporna)

Wyrokiem z dnia 30 listopada 2015 r. Sąd Rejonowy Lublin-Zachód w Lublinie oddalił powództwo. Żadna ze stron nie wносиła o uzasadnienie wyroku ani też nie składała apelacji. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 22 grudnia 2015 roku

(okoliczność bezsporna, nadto **dowód:** wyrok Sądu Rejonowego Lublin-Zachód w Lublinie z dn. 30.11.2015 r. – k. 176 akt VIII C 551/15)

Pismem z dnia 3 grudnia 2015 roku L. J. zwrócił się do pozwanego o skreślenie wpisu z rejestru (...), (...) S.A., Rejestr Dłużników (...) S.A. powołując się na zapadły w dniu 30 listopada 2015 roku wyrok oddalający powództwo o zapłatę.

(**dowód** : pismo k. 22)

W odpowiedzi na powyższe, pismem z dnia 11 stycznia 2016 roku pozwany zwrócił się do powoda o przesłanie odpisu powyższego wyroku wskazując, iż na chwilę obecną pozwany nie dysponuje nim a tym samym nie ma podstaw do usunięcia wpisu o niesolidności płatniczej

(**dowód** : pismo k. 22v)

W trakcie prowadzenia korespondencji z pozwanym, powód pismem z dnia 14 grudnia 2015 roku powód zwrócił się do Sądu o nadesłanie odpisu prawomocnego wyroku, który otrzymał w dniu 7 stycznia 2016 roku.

(**dowód** : (...) k. 178, 179 akt akt VIII C 551/15)

Niezwłocznie po otrzymaniu odpisu prawomocnego wyroku powód pismem z dnia 7 stycznia 2016 roku wysłał jego kserokopię pozwanemu ponownie wnosząc o usunięcie z rejestru .

(**dowód** : pismo k. 23)

Powyższe pismo pozwany otrzymał w dniu 11 stycznia 2016 roku. W dniu 14 stycznia 2016 roku pracownik pozwanego J. R. dokonała wykreślenia powoda z rejestrów (...) a informację o powyższym wysłała do L. J.. Faktycznie wykreślenie nastąpiło tego samego dnia. Jednocześnie, zleciła systemowi skreślenie powoda z tzw. czarnej listy operatorów telekomunikacyjnych i „wyczyszczenie” jego konta jednak z uwagi na dużą ilość obsługiwanych spraw oraz właściwości systemu, który jest aktualizowany dwa razy w miesiącu, faktycznie powód został wykreślony z listy międzyoperatorskiej dopiero w dniu 31 stycznia 2016 roku.

(**dowód** : pismo k. 23v, zeznania świadka J. R. k. 124v, nagranie rozprawy k. 126)

Pismem z dnia 15 lutego 2016 roku powód ponownie otrzymał od pozwanego informacje o konieczności doręczenia odpisu wyroku oddalającego powództwo i braku podstaw do usunięcia informacji o niesolidności płatniczej. W odpowiedzi na powyższe powód ponownie wysłał pozwanemu odpis przedmiotowego wyroku.

Pismo pozwanego z dnia 15 lutego 2016 roku zostało do powoda wysłane omyłkowo. W tym czasie nie figurował on już w żadnych rejestrach jako niesolidny dłużnik.

(**dowód** : pisma k. 26,27, zeznania świadka J. R. k. 124v, nagranie rozprawy k. 126)

Łącznie w rejestrach (...) powód widniał przez ok. 2 lata. W tym okresie kilkakrotnie próbował zawrzeć umowę o świadczenie usług telekomunikacyjnych i kupić sobie nowy telefon. Procedura wyglądała w ten sposób, że najpierw musiała zostać sprawdzona wiarygodność finansowa powoda. W tym celu powód wyrażał zgodę na udostępnianie przez sieci telefonii komórkowych jego danych osobowych do Krajowego Rejestru Długów, Rejestru Dłużników (...),

Biura (...) S.A. z siedzibą w W., w tym za pośrednictwem Biura (...) S.A. ((...)) w celu sporządzenia przez BIK punktowej oceny na podstawie posiadanych przez BIK, a dotyczących powoda informacji stanowiących tajemnicę bankową obejmujących jego dane identyfikacyjne oraz informacje o jego zobowiązaniach wobec współpracujących z BIK banków, instytucji ustawowo upoważnionych do udzielania kredytów, instytucji kredytowych lub instytucji finansowych oraz na przekazanie przez BIK ww. oceny punktowej celem dokonania oceny wiarygodności płatniczej powoda. Po uzyskaniu informacji, że powód jest wpisany w rejestrze (...) oraz na tzw. czarnej liście M./ Era operatorzy telekomunikacyjni odmawiali zawarcia z powodem umowy o świadczenie usług.

Powód ponowił próby zawarcia takiej umowy również po otrzymaniu informacji o skreśleniu z listy (...) w dniach 23 stycznia 2016 roku i 30 stycznia 2016 roku jednak zakończyły się one niepowodzeniem z uwagi na dalsze figurowanie na tzw. czarnej liście M./Era.

Powód w lutym w 2015 roku próbował również kupić na raty komputer i w tym celu udał się do sklepu, gdzie wówczas dowiedział się, że „jest na jakiejś liście” i nie może zakupić sprzętu na raty. Komputer zakupił dopiero po skreśleniu go z listy.

(oświadczenia powoda L. J. – k. 104-112, zeznania powoda k. 124v-125 nagranie rozprawy na płycie k. 126)

Brak możliwości korzystania z zakupów na raty oraz z usług telekomunikacyjnych była dla powoda dużym utrudnieniem w codziennym życiu, źródłem poczucia krzywdy i frustracji. Powód przez cały czas sporu z pozwanym stał na stanowisku, że nie jest jego dłużnikiem i nie jest zobowiązany do zapłaty żadnych kwot na jego rzecz a tym samym do rejestru dłużników został wpisany niesłusznie. Miał poczucie niesprawiedliwości, że z winy pozwanego był wpisany do rejestru przez tak długi okres czasu, Był zmuszony korzystać z pożyczonego telefonu. Odczuwał dużą przykrość z powodu braku możliwości korzystania z powszechnie dostępnych usług dla każdego innego człowieka, oraz czuł się źle , gdy od pracownika operatora słyszał, że jest na liście dłużników. Powód nigdy wcześniej nie był wpisany na taką listę. Cała sytuacja była dla powoda źródłem wielu negatywnych przeżyć .

(zeznania powoda k. 124v-125, nagranie rozprawy na płycie k. 126)

Przedstawiony powyżej stan faktyczny Sąd ustalił przede wszystkim na podstawie powołanych dokumentów znajdujących się w aktach przedmiotowej sprawy, jak również na podstawie powołanych dokumentów ze sprawy toczącej się przed Sądem Rejonowym Lublin-Zachód w Lublinie o sygn. akt VIII C 551/15. Dokumenty te zasadniczo nie były kwestionowane przez strony procesu, także w ocenie Sądu nie było podstaw, by poddawać w wątpliwość okoliczności faktyczne wynikające z ich treści, bowiem tworzą spójny, niebudzący wątpliwości - w świetle wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, a przez to zasługujący na wiarę materiał dowodowy.

Sąd pominął pozostałe dowody z dokumentów, niewymienione w przedstawionym wyżej stanie faktycznym, z uwagi na to, że były one nieistotne z punktu widzenia rozstrzygnięcia sprawy w świetle art. 227 k.p.c.

Przy ustalaniu stanu faktycznego Sąd oparł się także na zeznaniach świadka J. R., uznając je co do zasady za wiarygodne albowiem były one spójne, szczegółowe i spontaniczne. Świadek opisała jak wygląda procedura wpisywania do rejestru (...) oraz usuwania z tego rejestru a nadto potwierdziła, że usunięcie danych powoda z rejestru (...) nastąpiło z dniem 14 stycznia 2016 roku, 3 dni po otrzymaniu przez pozwanego odpisu wyroku oddalającego powództwo , natomiast dalsze pismo z lutego kierowane do powoda w tej sprawie było wysłane omyłkowo. Świadek zeznała również, że powód aż do 31 stycznia 2016 roku był wpisany na tzw. czarną listę operatorów telekomunikacyjnych, co uniemożliwiało mu zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych. Świadek wskazała nadto, że należność wobec powoda została wpisana do rejestru z adnotacją „ sporne”, z uwagi na złożenie reklamacji przez powoda oraz kwestionowanie przez niego obowiązku zapłaty.

Sąd oparł się również na zeznaniach powoda przesłuchanego w charakterze strony. Sąd uznał zeznania co do zasady za wiarygodne, gdyż powód zeznał emocjonalnie, spontanicznie a zeznania znajdowały potwierdzenie w dokumentach zgromadzonych w sprawie. Powód obrazowo przedstawiał również swoje odczucia w związku z wpisem na listę w

(...) a także konsekwencje, jakie ten fakt miał w jego życiu . Co prawda w trakcie zeznań powód mylił daty odnośnie tego kiedy próbował dokonywać zakupów na raty oraz zawierać umowy o usługi telekomunikacyjne i kiedy został finalnie wykreślony z rejestrów, co umożliwiło mu zakup komputera, jednak okoliczności te można wywieść również z dołączonych do akt sprawy dowodów z dokumentów. Powód dołączył bowiem druki zawierające jego zgodę na dokonanie sprawdzenia danych w rejestrach biur informacji gospodarczych (których uzyskanie stanowiło niejako pierwszy etap do zawarcia umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych) z dat 23 stycznia 2016 roku i 30 stycznia 2016 roku. Nie ulega zatem wątpliwości, że w tych datach , z uwagi na dalsze pozostawanie powoda w bazie danych niesolidnych klientów (tzw. czarna lista) nie mógł on zawrzeć umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych.

Na rozprawie w dniu 14 lutego 2019 r. Sąd oddalił wnioski złożone przez pozwanego w odpowiedzi na pozew o zobowiązanie szeregu instytucji do udzielenia informacji m. in. w jakim okresie powód figurował jako dłużnik, co do jakich kwot i jakich podmiotów powód figurował jako dłużnik itp. z uwagi na niewykonanie zobowiązania Sądu z dnia 23 marca 2018 r. w przedmiocie wskazania przez pozwanego adresów instytucji, do których Sąd ma się zwrócić o nadesłanie dokumentacji i informacji, o której mowa w odpowiedzi na pozew, pod rygorem nieuwzględnienia tego wniosku.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługuje na uwzględnienie w części.

Zgodnie z treścią art. 488 k.c. w razie naruszenia dobra osobistego sąd może przyznać temu, czyje dobro osobiste zostało naruszone odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten jest ściśle związany z treścią art. 24 k.c., w którym zawarto podstawową konstrukcję cywilnoprawnej ochrony dóbr osobistych. Zgodnie z tym artykułem, ten, czyje dobro osobiste zostaje zagrożone cudzym działaniem, może żądać zaniechania tego działania, chyba że nie jest ono bezprawne. W razie dokonanego naruszenia może on także żądać, ażeby osoba, która dopuściła się naruszenia, dopełniła czynności potrzebnych do usunięcia jego skutków.

Podstawę zastosowania art. 448 k.c. wiąże się z zasadą winy (Z. R., A. O., Zobowiązania..., s. 267). Przepis art. 448 k.c. nie wskazuje *expressis verbis* zasady odpowiedzialności za krzywdę wyrządzoną naruszeniem dóbr osobistych. Jako dominujący w judykaturze i doktrynie należy uznać pogląd, że pokrzywdzony może żądać kompensaty krzywdy od ponoszącego winę (por. wyrok SN z 12 grudnia 2002 r., V CKN 1581/00, OSNC 2004, nr 4, poz. 53; B. Lewaszkiewicz-Petrykowska, W sprawie wykładni art. 448 k.c., PS 1997, nr 1, s. 6 i n.; M. Safjan (w:) K. Pietrzykowski, Komentarz, t. I, 2005, art. 448, nb 12-13; A. Szpunar, Zadośćuczynienie..., s. 211-212).

Zgodnie z art. 23 k.c. dobra osobiste człowieka – w szczególności zdrowie, wolność, cześć, swoboda sumienia, nazwisko lub pseudonim, wizerunek, tajemnica korespondencji, nietykalność mieszkania, twórczość naukowa, artystyczna, wynalazcza i racjonalizatorska, pozostają pod ochroną prawa cywilnego niezależnie od ochrony przewidzianej w innych przepisach. Katalog dóbr wymienionych w wyżej przytoczonym przepisie nie ma charakteru zamkniętego, o czym świadczy zwrot „w szczególności”. Według powszechnie panującego przekonania dobra osobiste są wartościami niemajątkowymi związanymi z istnieniem i funkcjonowaniem podmiotów prawnych, w przypadku osób fizycznych związanych z osobowością człowieka i obejmujących fizyczną i psychiczną integralność człowieka, jego indywidualność, godność i pozycję w społeczeństwie, co stanowi przesłankę samorealizacji osoby ludzkiej (por. M. Pazdan (w): System Prawa Prywatnego, t.1, Warszawa 2007, a. 1117). Wobec tego dobrami osobistymi mogą być również inne wartości niż wymienione w ww. przepisie, które także pozostają pod ochroną prawa. ***Niewątpliwie godność osobista oraz dobre imię również ma charakter dobra osobistego podlegającego ochronie.***

Powód, uzasadniając swoje roszczenie, podnosił, że działanie pozwanego w rażący sposób naruszyło jego godność osobistą oraz dobre imię, a naruszenie tych dóbr osobistych nastąpiło poprzez dokonanie wpisu danych powoda w rejestrach (...) /BIK oraz na tzw. czarnej liście M./Era.

Zgodnie z treścią art. 24 k.c. i art. 6 k.c. na powódzie ciąży obowiązek wykazania, że pozwany naruszył jego dobra osobiste, a na pozwanym, że działanie to nie było bezprawne, przy czym – co wymaga podkreślenia – przepis przewiduje domniemanie bezprawności działania naruszającego dobro osobiste.

W realiach niniejszej sprawy bezspornym było, że powód był wpisany do rejestru (...) jako dłużnik a także ujawniony jako niesolidny klient na tzw. czarnej liście operatorów telekomunikacyjnych przez okres około 2 lat. Nie ulega jednocześnie wątpliwości, że wskutek tego działania doszło do naruszenia dóbr osobistych powoda w postaci dobrego imienia albowiem dane powoda były dostępne dla nieograniczonego kręgu osób, które na tej podstawie mogły uznać powoda za osobę nierzetelną, niewiarygodną, nie regulującą swoich zobowiązań. Nadto, w ocenie Sądu, naruszenie to miało charakter obiektywny albowiem każda osoba, wpisana do rejestru dłużników, biorąc pod uwagę przeciętne reakcje ludzkie, mogła odczuwać negatywne emocje z tym związane, w szczególności w sytuacji podejmowanych prób dokonania np. zakupów na raty i odmowy podpisania umowy z powodu niesolidności płatniczej, która wynikała z wpisu do rzeczonoego rejestru. Do rozważenia zatem pozostaje kwestia czy naruszenie dóbr osobistych powoda miało charakter bezprawny.

Bezprawnym jest przy tym każde działanie naruszające dobro osobiste, jeżeli nie zachodzi żadna ze szczególnych okoliczności usprawiedliwiających takie działanie. Do okoliczności wyłączających bezprawność naruszenia dóbr osobistych na ogół zalicza się: **1) działanie w ramach porządku prawnego, tj. działanie dozwolone przez obowiązujące przepisy prawa;** 2) wykonywanie prawa podmiotowego; 3) zgodę pokrzywdzonego; 4) działanie w ochronie uzasadnionego interesu. **Działanie nie jest bezprawne, chociażby zagrażało dobru osobistemu lub nawet je naruszało, przede wszystkim wówczas, gdy jest oparte na obowiązującym przepisie prawa albo stanowi wykonywanie prawa podmiotowego** (wyrok SN z 24 stycznia 2000 r., III CKN 553/98, LEX nr 52737).

Podstawą prawną umieszczenia przez pozwanego danych powoda w rejestrze (...)/BIK były przepisy ustawy z dnia 9 kwietnia 2010 roku o udostępnianiu informacji gospodarczych wymianie danych gospodarczych (Dz.U Nr 81 poz. 530 ze zm) a w szczególności art. 14 ust. 1 tej ustawy o następującym brzmieniu (obowiązującym w dacie dokonywania wpisu) :

Art. 14. 1. Wierzyciel może przekazać do biura informacje gospodarcze o zobowiązaniu dłużnika będącego konsumentem wyłącznie wówczas, gdy są spełnione łącznie następujące warunki:

1) zobowiązanie powstało w związku z określonym stosunkiem prawnym, w szczególności z tytułu umowy o kredyt konsumencki oraz umów, o których mowa w art. 187¹ ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. - Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 155, z 2017 r. poz. 2491 oraz z 2018 r. poz. 5 i 138);

2) łączna kwota wymagalnych zobowiązań dłużnika będącego konsumentem wobec wierzyciela wynosi co najmniej 200 złotych oraz są one wymagalne od co najmniej 30 dni;

3) upłynął co najmniej miesiąc od wysłania przez wierzyciela listem poleconym albo doręczenia dłużnikowi będącemu konsumentem do rąk własnych, na adres do doręczeń wskazany przez dłużnika będącego konsumentem, a jeżeli nie wskazał takiego adresu - na adres miejsca zamieszkania, wezwania do zapłaty, zawierającego ostrzeżenie o zamiarze przekazania danych do biura, z podaniem firmy i adresu siedziby tego biura;

4) ⁽⁶⁾ nie upłynęło 6 lat od dnia wymagalności zobowiązania, a w przypadku roszczeń stwierdzonych prawomocnym orzeczeniem sądu lub innego organu powołanego do rozpoznawania spraw danego rodzaju albo orzeczeniem sądu polubownego, jak również roszczeń stwierdzonych ugodą zawartą przed sądem albo sądem polubownym albo ugodą zawartą przed mediatorem i zatwierdzoną przez sąd nie upłynęło 6 lat od dnia stwierdzenia roszczenia.

Nadto, zgodnie z art. 14 ust. 2 pkt. 2 i ust. 3 pkt. 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt.4 lit. a, c, d, f, g, j wierzyciel zobowiązany jest przekazać informacje gospodarcze o zobowiązaniu dłużnika będącego konsumentem **zawierające między**

innymi informację o kwestionowaniu przez dłużnika istnienia całości lub części zobowiązania, gdyż w przeciwnym razie biuro nie przyjmuje takiej informacji. Zgodnie natomiast z art. 2 ust. 1 pkt. 4 lit. e, informacja gospodarcza w zakresie danych dotyczących zobowiązania pieniężnego obejmuje również informację o postępowaniach dotyczących zobowiązania.

Z treści powyższych przepisów wynika, że jakkolwiek warunkiem przekazania informacji gospodarczych dłużnika będącego konsumentem (takiego jak powód) do (...) jest wymagalność roszczenia (czyli przede wszystkim istnienie roszczenia), to ustawa nie wyłącza możliwości przekazania informacji odnośnie spornych roszczeń – jak w przypadku powoda- z obowiązkiem zaznaczenia tego faktu w przekazywanej informacji. W niniejszej sprawie poza sporem było spełnienie przez pozwanego wymogów formalnych z art. 14 ust. 1 pkt. 1-4 a nadto jak wynika z zeznań świadka J. R. , wierzycelność była oznaczona jako sporna. Tym samym, w ocenie Sądu, sam fakt, iż ostatecznie roszczenie pozwanego zostało oddalone prawomocnym wyrokiem Sądu (a zatem okazało się, że powód nie jest dłużnikiem z tego tytułu) nie powoduje, że wpis powoda do rejestru (...) w trybie omawianej ustawy był bezprawny. Zdaniem Sądu, skoro powyższa ustawa dopuszcza możliwość wpisu do rejestru wierzycelności spornej a nadto takiej odnośnie której toczy się postępowanie, oznacza to wyłączenie bezprawności działania pozwanego w niniejszej sprawie, który działał w oparciu o przepisy powszechnie obowiązującego prawa.

Na poparcie powyższego stanowiska przytoczyć należy dalsze okoliczności. Mianowicie, jak wynika z treści art. 29 pkt. 2 ustawy, w przypadku stwierdzenia faktu nieistnienia zobowiązania wierzyciel jest obowiązany niezwłocznie, nie później niż w terminie 14 dni od dnia powzięcia tej informacji, wystąpić do biura, któremu przekazał dane o zobowiązaniu, z żądaniem usunięcia informacji gospodarczych dotyczących tego zobowiązania. Wniosek o usunięcie nieaktualnych danych może również złożyć dłużnik (art. 30 ustawy) Zgodnie zaś z treścią art. 31 ustawy biuro usuwa informacje gospodarcze na wniosek wierzyciela nie później niż 7 dni od dnia złożenia wniosku oraz na podstawie uzasadnionej informacji o nieistnieniu zobowiązania. W dodanej ustawie z dnia 7 kwietnia 2017 roku art. 30a sprecyzowano w jakich konkretnych sytuacjach istnieje obowiązek usunięcia informacji gospodarczych przez wierzyciela i biuro. Ma to nastąpić między innymi **w sytuacji powzięcia uzasadnionej informacji o oddaleniu prawomocnym wyrokiem powództwa obejmującego całość zobowiązania** (art. 30 a pkt. 2 b)

Z powyższego wprost wynika, że wpis do rejestru spornej wierzycelności, która następnie okazuje się nieistniejąca wskutek oddalenia prawomocnym wyrokiem Sądu nie jest działaniem bezprawnym. Tym samym, działanie to nie może stanowić podstawy do zasądzenia na rzecz powoda zadośćuczynienia za doznaną krzywdę z tytułu naruszenia dóbr osobistych.

W tym miejscu zaznaczyć trzeba, że w realiach niniejszej sprawy analizy wymaga nie tylko sam fakt wpisania powoda do rzeczonych rejestrów ale także okoliczności dotyczące usunięcia jego danych.

Jak już wskazano wyżej, obowiązkiem wierzyciela odnośnie danych ujawnionych w (...) było ich usunięcie w terminie niezwłocznym, nie później niż 14 dni od otrzymania uzasadnionej informacji o nieistnieniu zobowiązania – w tym przypadku, oddalenia powództwa o zapłatę. Wbrew twierdzeniom powoda, nie można zarzucić pozwanemu opieszałości w tym zakresie. Podkreślenia bowiem wymaga, że skutki prawne wywołuje jedynie prawomocny wyrok Sądu . W chwili, gdy powód kierował w dniu 3 grudnia 2015 roku do pozwanego pismo z żądaniem usunięcia z rejestru wyrok nie był jeszcze prawomocny, uprawomocnił się dopiero z dniem 22 grudnia 2015 roku (z uwagi na fakt, iż nie był on zaskarżony jak również żadna ze stron nie żądała sporządzenia uzasadnienia wyroku). Prawomocny odpis tego wyroku na wniosek powoda Sąd doręczył mu w dniu 7 stycznia 2016 roku i dopiero w razie braku reakcji pozwanego na pismo z dnia 7 stycznia 2016 roku w którym nadesłał pozwanemu rzeczony odpis prawomocnego wyroku oddalającego powództwo możnaby uznać, że nastąpiło opóźnienie w usunięciu jego danych z rejestru (...). Tymczasem pismo to pozwany otrzymał w dniu 11 stycznia 2016 roku i już w dniu 14 stycznia 2016 roku dane powoda zostały usunięte. Nie można zatem uznać, aby wykreślenie powoda z rejestru (...) dopiero w dniu 14 stycznia 2016 roku było bezprawne. **Inaczej natomiast rzecz się ma jeśli chodzi o usunięcie danych powoda z tzw. czarnej listy operatorów telekomunikacyjnych** . Finalnie bowiem nastąpiło to dopiero w dniu 31 stycznia

2016 roku podczas gdy powinno **nastąpić niezwłocznie po uzyskaniu informacji o braku zobowiązań powoda** a więc z pewnością **już w dniu 11 stycznia 2015 roku**. Odnośnie wpisu na tzw. czarną listę nie ma bowiem regulacji wskazującej na termin w jakim wykreślenie ma nastąpić a w szczególności brak podstaw do uznania, aby pozwany miał na to aż 14 dni czy też więcej. Okoliczność, że system pozwanego aktualizuje się jedynie dwa razy w miesiącu, w związku z czym finalnie dane powoda zostały usunięte dopiero w dniu 31 stycznia 2016 roku, w ocenie Sądu, nie może w żaden sposób obciążać powoda jako konsumenta. To bowiem na pozwanym jako przedsiębiorcy ciąży obowiązek takiego zorganizowania własnej działalności gospodarczej i konfiguracji programów komputerowych, aby w sytuacji stwierdzenia nieistnienia żadnych zobowiązań informacja taka znalazła się w systemie bez żadnej zwłoki, zważywszy na poważne konsekwencje wpisu, uniemożliwiające dostępność do powszechnych usług telekomunikacyjnych. Zdaniem Sądu, **opóźnienie w wykreśleniu powoda z tej listy stanowi o bezprawnym naruszeniu jego dóbr osobistych w postaci dobrego imienia i uzasadnia zasądzenie zadośćuczynienia**.

W orzecznictwie sądowym i doktrynie zostały wypracowane kryteria ustalania zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych (art. 23 k.c. i art. 24 k.c. w zw. z art. 448 k.c.). Sąd orzekając w przedmiocie takiego żądania musi wziąć pod uwagę kompensacyjny charakter zadośćuczynienia i rodzaj naruszonego dobra - ciężar gatunkowy poszczególnych dóbr osobistych nie jest bowiem jednakowy i nie wszystkie dobra osobiste zasługują na jednakowy poziom ochrony za pomocą środków o charakterze majątkowym. Ponadto, sąd musi zbadać nasilenie złej woli sprawcy oraz celowość zastosowania tego środka. Przekłada się to zarówno na możliwość zasądzenia zadośćuczynienia w konkretnej sprawie, jak i na jego wysokość.

Zdaniem Sądu, w realiach niniejszej sprawy, należy wziąć pod uwagę fakt, iż powód przez okres 2 lat był wpisany na tzw. czarną listę M./Era oraz listę dłużników w (...) i przez cały ten okres czasu był pozbawiony dostępności korzystania z powszechnych usług. Jak wynika bowiem z treści art. 57 ust. 2 ustawy prawo telekomunikacyjne, dostawca usług może uzależniać zawarcie umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych w tym zapewnienie przyłączenia do sieci od pozytywnej oceny wiarygodności płatniczej użytkownika końcowego wynikającej z danych będących w posiadaniu dostawcy lub udostępnionych mu przez biuro informacji gospodarczej a w razie negatywnej oceny wiarygodności płatniczej dostawca może odmówić zawarcia umowy. Taką praktykę i procedurę przed zawarciem umowy potwierdziła również pełnomocnik pozwanego na rozprawie. O tym jak bardzo powodowi zależało na usunięciu z listy i zawarciu umowy o świadczenie usług telekomunikacyjnych aby nabyć telefon i z niego korzystać jak każdy inny konsument, po długim okresie sporu z pozwanym i procesu sądowego świadczy fakt, iż po otrzymaniu informacji od pozwanego o skreśleniu z listy (...) w dniu 14 stycznia 2016 roku dwukrotnie (w dniu 23 stycznia i 30 stycznia) udał się do operatorów aby zawrzeć umowę, jednak było to nadal niemożliwe z uwagi na negatywną weryfikację i dalsze figurowanie na tzw. czarnej liście M./Era. Niewątpliwie natomiast pozbawienie możliwości korzystania z powszechnie dostępnych usług a także sam fakt rozmów z pracownikami operatorów w czasie których informowali oni powoda, że jest on niewiarygodny finansowo stanowiło źródło negatywnych przeżyć i poczucia krzywdy tym bardziej, że finalnie to stanowisko powoda odnośnie braku jakiegokolwiek długu wobec pozwanego okazało się uzasadnione. Nie ulega zatem wątpliwości, że okres bezprawnego figurowania na tzw. czarnej liście do dnia 31 stycznia 2016 roku (a więc , licząc od dnia 11 stycznia 2016 roku, o okres dłuższy o 20 dni niż powinien) dla powoda miał duże znaczenie w kontekście doznanej krzywdy. Biorąc pod uwagę powyższe okoliczności, Sąd uznał powództwo za uzasadnione w części i na podstawie art. 448 k.c. zasądził od pozwanego kwotę 1.500 złotych tytułem zadośćuczynienia. W ocenie Sądu, sam fakt ostatecznego usunięcia danych powoda z rejestru (...) a także czarnej listy M./Era nie jest wystarczający do usunięcia wszystkich skutków bezprawnego działania pozwanego. Odnosząc się do kwestii wysokości zadośćuczynienia na wstępie podnieść należy, że ma ono charakter kompensacyjny, a zatem jego wysokość nie może być symboliczna, lecz winna dla poszkodowanego przedstawiać wartość satysfakcjonującą, ekonomicznie odczuwalną, a jednocześnie nie może prowadzić do bezpodstawnego wzbogacenia uprawnionego. Sąd uznał, iż kwota 1.500 złotych jest adekwatna do rozmiaru krzywdy jakiej doznał powód na skutek działań pozwanego. Podkreślenia wymaga, że wysokość zadośćuczynienia jest ściśle powiązana z okresem, w którym naruszenie dóbr osobistych powoda w postaci dobrego imienia poprzez wpisanie na tzw. czarną listę M./Era było bezprawne tj. 20 dni. Istotne jest również to, że wysokość zadośćuczynienia pełni także funkcję prewencyjno- represyjną i powinno powstrzymać od dopuszczania

do podobnych sytuacji w przyszłości. Zadośćuczynienie w zasądzonej kwocie, w ocenie Sądu, skłoni stronę pozwaną do przyłożenia większej staranności do sprawdzania i aktualizowania danych dłużników, aby w przyszłości uniknąć tego typu sytuacji. W pozostałym zakresie roszczenie jako zbyt wygórowane w realiach niniejszej sprawy Sąd oddalił.

W zakresie żądania zasądzenia odsetek Sąd zważył, iż stosownie do przepisu art. 481 § 1 k.c., stanowiącego – zgodnie z dyspozycją art. 359 § 1 k.c. – formalne, ustawowe źródło odsetek, jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, choćby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Istotne jest więc ustalenie momentu, w którym dłużnik opóźnił się ze spełnieniem świadczenia.

Orzekając w zakresie żądania obejmującego odsetki ustawowe za opóźnienie, Sąd przyjął początek biegu odsetek ustawowych od dnia następującego po dniu odebrania przez pozwanego odpisu pozwu (epo – k. 49), tj. od dnia 11 października 2016 r. (pозwany odebrał odpis pozwu 10 października 2016 r.). Wcześniej pozwanemu nie zostało doręczone żadne wezwanie do zapłaty. Wobec powyższego Sąd zasądził kwotę 1.500 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie liczonymi od dnia 11 października 2016 r. do dnia zapłaty, bowiem nie sposób uznać, aby pozwany został prawidłowo poinformowany o roszczeniu powoda już z dniem wniesienia pozwu. Dalej idące roszczenie odsetkowe powoda należało oddalić.

Rozstrzygnięcie o kosztach procesu Sąd oparł na treści art. 100 zd. 2 kpc zgodnie z którym Sąd może wyłożyć na jedna ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów gdy określenie należnej mu sumy zależało od wzajemnego obrachunku lub oceny Sądu. Niniejsza sprawa była sprawą o zadośćuczynienie za doznaną krzywdę, której **wysokość ustala Sąd biorąc pod uwagę wszelkie okoliczności sprawy**. W razie zaistnienia przesłanek określonych w art. 100 zdanie drugie sąd, nakładając na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów postępowania, **zasądzi od niej na rzecz jej przeciwnika tylko należne koszty procesu**, nie zasądzi natomiast od przeciwnika tych kosztów, które przy stosunkowym rozdzieleniu byłyby należne drugiej stronie. W przedstawionej sytuacji pozwany **obowiązany będzie do zwrotu powodowi należnych mu w sprawie kosztów procesu od uwzględnionej części roszczenia**, nie będzie natomiast uprawniony do żądania od niego kosztów procesu co do oddalonej części powództwa (wyrok SN z dnia 23 października 1969 r., I CR 186/69, LEX nr 6593). Przyjęcie w niniejszym procesie innej zasady rozliczenia kosztów prowadziłoby do rozwiązania w którym pomimo częściowego uwzględnienia powództwa suma kosztów należnych pozwanemu od powoda istotnie przewyższyłaby kwotę zasądzoną na jego powoda, co byłoby sprzeczne z zasadami sprawiedliwości .

Powód wygrał sprawę w 5 %, a pozwany w 95 %. Na poniesione przez powoda koszty procesu złożyła się opłata od pozwu w wysokości 1500 zł, kwota 60 złotych tytułem zwrotu kosztów podróży na rozprawę w dwie strony (bilet w jedną stronę 30 złotych) , razem 1560 złotych z czego 5 % daje kwotę 78 złotych zasądzoną od pozwanego na rzecz powoda tytułem częściowego zwrotu kosztów procesu w punkcie III wyroku.

Biorąc pod uwagę powyższe, orzeczono jak w sentencji.